

SBORNÍK

LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 5. – 9. ročníku

2011 / 2012

Život je ukrytý v ulitě

Život je jako ulita.
Nikdy nevíš, co tě za zatáčkou čeká.

Možná je tam ukryta
noční můra, co tě pořád leká.

A nebo snad rudá růže
od tajného ctitele.
Být tam ale taky může
zrada tvého přítele.

Od toho je život samá zatáčka,
to moc dobře vím,
aby byla budoucnost
pro člověka tajemstvím.

Michaela Krupová, 7.A

Nejlepší máma na světě

Nejlepší máma na světě,
to jsi přece ty!
Říkáme ti Miluji tě,
slova nevyčíslitelné hodnoty.

Jsi prostě jenom naše,
nikomu tě nedáme.
My milujeme tě nadevše,
jsme rádi, že tě máme.

I přes všechny překážky
vydržela jsi porážky.
Ty jsi prostě statečná,
milá, štedrá, nádherná.
Prostě celá úžasná.

Michaela Hrubošová, 7.B

Blázen, který má rád přírodu

V přírodě je velmi krásně,
a proto tady skládám básně.

Sedím venku pod stromem
s naplněným bachorem.

Je mi dobře, je mi blaze
a na tváři mám od kominíka saze.

Vážně mi přinášejí štěstí,
a tak si nasbírám trochu klestí.

Protože se blíží soumrak,
tak doufám, že nepotkám přízrak.

Raději si ohníček rozdělám
a na buchty si zadělám.

V dutině stromu si upražím popcorn,
protože přijde na návštěvu pan doktor.

Tím tahle báseň navždy končí,
ať už na mne nikdo nic nezkouší.

Jan Leník, 7.B

Léto

Na léto se těším nejvíce,
protože jedu k babičce.

Domeček má maličký,
v kurníku má slepičky.

Na houby tam chodím rád,
v lese je krásný chlad.

Osvěžení v rybníce,
láká všechny nejvíce.

Plavání mám velmi rád,
voda je můj kamarád.

Když nám večer vytráví,
špekáček nás zachrání.

Dominik Řičánek, 7.B

Bílé slečinky

Mezi vysokými stébly trávy
kvítky sedmikrásek září.
Přesně jako hvězdy
v babiččině snáři.

Nevím, co je hezčí:
zda milé květy sedmikrásek,
či slunce, co dělá tolik vrásek
na tváři, když se na něj zahledíš.

I když mi potok bere oči
a hlava se ze všeho kolem točí,
zohnu se a natrhám si
do dlaně pár kvítků s barvou smetánky.
Koukám se v žlutou tvář sedmikrásky,
co je obklopena bělavými vlásky
a zelenými šaty s volánky.

S bílými slečinkami v pěsti
naposled zahlédnu rybku pod vodou.
Vracím se zpět k ruchu velkoměsta
a loučím se s okolní přírodou.

A když pak přijdu domů k nám,
naplním vodou malou skleničku.
Tu na kuchyňský stůl dám
a skláním se k bílým slečinkám.

Michaela Krupová, 7.A

Koťátko

Mňau, mňau, mňau.
Já jsem malé koťátko,
chodím, chodím zakrátko.

Támhle leze brouk,
teď se na mě kouk.

A tam vzadu skáče žabka,
a tadyhle chodí babka.
A támhle je slepička,
která snáší vajíčka.

Tohleto je moje miska,
je velice hezká a je plná mlíčka.

Kočka

Naše kočka černé chloupky,
zabloudila do chaloupky.

Černý kožich, žluté oči,
každý se kolem ní jen točí.

Je to černý panáček,
má růžový čumáček.

A když přijde pěkný den,
tak nám sedí pod oknem.

Gabriela Štrajtová, 5.B

Děťátko

Narodí se děťátko
a je velmi rádo,
že má doma maminku,
na kterou má právo.

Hezké jako poupátko,
co je na zahrádce,
je to naše děťátko,
co má máma v lásce.

Tak ti přeji, děťátko,
hodně štěstí, zdraví,
ať se máte zakrátko
velmi, velmi rádi.

Sníh

Snížek padá z nebe jak prachová peřina,
každý by chtěl být venku, to bych já vám věřila.

Každý se cítí lehký jako peříčko,
tenhle sníh zahřeje každé lidské srdíčko.

I když je studený,
nad radost totiž není.

A je to krása krás,
když okna olemuje mráz.

Gabriela Štrajtová, 5.B

Purpura

Jak voní purpura,
jak si na plotně voní
a staré dobré zvyky
se obnovují.

Zpívejme koledy,
hurá jsou Vánoce,
zpívejme koledy,
zas jednou po roce.

Ať purpura voní
a zvonky zvoní
a ať se máme
nadevše rádi.

Zas přišel ten čas,
co zanechá v nás,
tajemné kouzlo,
co sem někudy vklouzlo.

Někdo je podstrčil,
nebo k nám přišlo samo snad?
Děda mě naučil tohleto kouzlo znát.

Na obloze se najednou objevil hvězdný třpyt,
To kouzlo přede mnou stálo a možná tím líp,
Že nikdo neví, kde se vzalo, odkud přišlo k nám.

Ale já vím,
že je to kouzlo Vánoc,
které už dávno znám.

Gabriela Štrajtová, 5.B

Sníh

Začalo sněžit. Bělostné sněhové vločky se tiše a lehce snášely k zemi jako líbezná bílá peříčka a pokrývaly celé město, které se přede mnou rozprostíralo naducanou peřinkou. Tiše jsem pozorovala z okna svého pokoje, jak se střechy domů schovávají do pomaloučku se zvětšujících čepiček, tvořených statisíci droboučkými vločkami. Zcela okouzlená jsem se dívala na chodníky, silnice i jiné cesty, které tiše a nehlukně mizely v přívalu sněhových vloček a ztrácely svoji barvu i tvar. Stávaly se součástí nekonečného bíla, jenž se náhle rozprostřelo po celém tomto kraji. Také jsem sledovala veselé děti na sousedovic zahradě, které před sebou radostně valily obrovské sněhové koule, aby z nich mohly vytvořit pořádného a neošizeného sněhuláka. Celé mi to připadalo jako z Ladova obrázku.

Nasadila jsem si boty, teplou bundu a pořádnou čepici a vyběhla ven mezi ty sněhové vločky. Zavřela jsem za sebou venkovní branku a ocitla se na chodníku, po kotníky zabořená ve sněhu. Pomalu jsem kráčela tím bílým krajem a vnímala jsem každíčkou vločku, jež dopadla na moje tělo. Zdálo se mi to jako zázrak. Kolem mě chodili lidé, ale já jsem si jich nevšímala. Existovala jsem pouze ve světě nekonečného bíla, který mě obklopoval. Nemyslela jsem na budoucnost, ani na minulost. Vlastně jsem vůbec nepřemýšlela, prostě jsem byla. Šla jsem tu sama, klidná tichá a nezištná, zcela odtržená od vnějšího světa. Neexistovalo pro mě nic, pouze já a sníh. Tak moc jsem si vážila všech těch bílých puntíků na obloze, které se tiše snášely k zemi. Věděla jsem, jak velmi je každý z nich důležitý. Náhle jsem vnímala jejich pravou podstatu, důvod jejich bytí. Přestala jsem všechny ty vločky brát jako neživé kousky zmrzlé vody. Najednou jsem v nich viděla ušlechtilé a půvabné bytosti, jež nám přišly z obrovských výšin rozdávat nebeskou radost a potěšení. Téměř jsem se dotýkala jejich duše.

Sundala jsem si čepici. Teď mi sníh padal přímo do vlasů a studil mě až na kůži. Zanedlouho se mé vlásky zcela zaplnily bílými tečkami. Byla to nádhera. Nikdy jsem nezažila nic tak krásného. V životě jsem nepocítila takový klid.

A potom přestalo sněžit. Mraky na obloze se rozhrnuly jako opona a odpluly po modrém nebi, jakoby se jednalo o nějaké lodičky s vlajícími plachtami, aby mohlo vysvitnout v tuhle roční dobu docela slaboučké sluníčko, které teď zaujalo na obloze hlavní postavení. Stejně tiše a rychle jako ty mraky odešel i můj klid. Měla jsem teď takový zvláštní pocit. Jako bych se na tu chvíli, kdy se roztrhla peřina plná snížku nad mojí hlavou,

probudila ze zlého snu všedního dne. V tento okamžik jsem ovšem znovu usnula. Zase jsem se ocitla ve světě plném strachu, stresu, nenávisti a lži a vše se znovu vrátilo ke starému. Jen ten příjemný pocit mi zůstal.

Poté jsem se otočila a vyšla zpět ke svému domovu. Přitom jsem se v duchu loučila s oněmi líbeznými vločkami, sypajícími se z oblohy. Děkovala jsem jim za to, že mě umožnily nahlédnout do světa klidu, lásky a pochopení a kráčely se mnou bok po boku v hlubinách mé duše.

Monika Malachová, 7.A

Můj rodný kraj

Bydlím ve městě jménem Blansko, jehož součástí je několik vesnic. Z jedné z nich, s názvem Lažánky, pochází velká část mé rodiny. Podle babiččina vyprávění tu bylo několik statků. A protože mám ráda historii, vrátila jsem se o sto let zpátky, na začátek 20. století, do obyčejného dne na jednom z nich.

Baculatá kukačka vyskočila ze dvířek vyřezávaných dřevěných hodin, aby děveče a čeledínovi oznámila, že jsou tři hodiny ráno, takže je čas vstávat.

Oba se za doprovodu vrzání dřevěné lavice sloužící ke spaní postavili a opláchli si tvář studenou vodou z kbelíku. Děvečka zapálila petrolejku, převlékla se do dlouhé pískově žluté sukně, hnědé halenky a zástěry a čeledín do volných kalhot v barvě děveččiny sukně a bílé košile s hnědou vestou.

Děvečka si upletla dva copy, svázala je motouzem a s petrolejkou v ruce vyšla spolu s čeledínem z potměšlé místnosti v hospodářském přístavku. Sešli po skřípajících schodech na dvůr a zamířili do chléva.

Čeledín otevřel vrata, děvečka položila petrolejku na zem a každý si vzal stoličku a kbelík. Společně podojili čtyři krávy a tři kozy. Kbelíky s mlékem postavili na lavičku před dveře do světnice sedlákovy rodiny a děvečka trochu mléka odlila do misky pro domácí i toulavé kočky.

Pak zadními vrátky chléva vyhnali krávy a koně do většího výběhu, kozy do menší ohrádky a do žlabů jim nanosili vodu ze studny. Protože petrolejka už nebyla potřeba, děvečka ji zhasla a postavila na stoličku. Z kurníku vybrala pár vajec od slepic, dala je do ošatky ke kbelíkům s mlékem a spolu s čeledínem vykydala hnůj z chléva na hnojiště ve dvoře.

Když začalo vycházet slunce, vstal sedlák se svým synem, převlékli se do každodenního oblečení a zamířili do druhého menšího chléva. Podojili ovce, vyhnali je na pastvu a prasatům nalili do koryt pomeje. Pak z menšího chléva vykydali hnůj a celé hnojiště za pomoci čeledína naložili na vůz tažený statným vraníkem.

Mezitím vstala selka, do světnice si donesla vejce a kbelíky s mlékem, jeden si nechala v kuchyni a zbytek odnesla do tmavé komory. Každý přikryla kusem hadry a dřevěným prkénkem. Ukrojila šest krajíců chleba, namazala je máslem a do šesti hrníčků nalila mléko z kbelíku. Pak šla vzbudit svou dceru a ostatní zavolala na snídani.

Dcerka se učesala, převlékla do dlouhé sukně a halenky a po schodech sešla do kuchyně, kde už na ni čekala snídaně a ostatní členové rodiny. Selka ke stolu vyzvala i děvečku s čeledínem, kteří ji udiveně poslechli, protože byli zvyklí vždy sedávat odděleně.

Když byly talíře s hrníčky prázdné a žaludky alespoň zpola plné, selka sklidila ze stolu. Dcerka popadla tašku s učením, rozloučila se a vydala se do školy. Sedlák a jeho syn se s vozem hnoje vydali na pole, kde ho vyklopí na větší hnojiště, selka zadělala těsto na koláče a děvečka s čeledínem nasypali zrní slepicím a holubům a dostali chvíli volna.

Až se sedlák se svým synem vrátili z pole, děvečka vykartáčovala vraníka a čeledín uklidil vůz. Pak všichni společně nanosili čerstvé seno ze stodoly do obou chlévů. Děvečka pomohla selce s praním prádla a pečením buchet a sedlák se svým synem a čeledínem opravili rozbitou ohradu a zahnali zpět dvě zaběhlé ovce.

Kaplička právě odbíjela poledne, když se dcerka vrátila ze školy. Selka ostatní zavolala k obědu. Všichni se nejprve pomodlili, než se pustili do buchet s povidlím.

Po obědě se ozvalo zaklepání na veliká vrata statku. Byla to kamarádka sedlákovy dcerky. Ta ale nejdřív musela požádat tatínka o svolení, aby mohla jít se svou kamarádkou ven. Sedlák svolil, avšak za podmínky, že s sebou vezmou husy. Dcerka tedy vzala proutek a vyhnala husy hlavními vraty ven. Děvčata se cestou zastavovala u dalších domů a sbírala svoje kamarády.

Pak děti zamířily k rybníku uprostřed vsi, který ocenily nejen ony, ale hlavně husy. Nechaly je plavat a samy se potápěly a cákaly po sobě. Potom hrály na slepou bábu, na schovávanou a užívaly si krásného dne.

Dcerka se domů vrátila až kolem šesté hodiny. Husy zavřela do ohrádky a napsala si domácí úkoly. Maminka jí vynadala za pozdní příchod a poručila jí, aby jí pomohla připravit večeři. Ostatní mezitím zahnali dobytek do chlévů a slepice zavřeli do ohrádky u kurníku. Pak je selka zavolala na večeři.

Po večeři šli všichni spát s vědomím, že příští den bude zase úplně stejný jako ten dnešní.

Michaela Krupová, 7.A

Můj rodný kraj

Kde já bydlím?

No přece tady

v malém městě u Svitavy.

Moje město s názvem Blansko

je to, u kterého máte všecko.

Je tu sousta zajímavých míst,

stačí vzít knížku a začít číst.

Najdete tu Skalní mlýn,

ale také Macochu,

tam lidé skákají,

když jim není do smíchu.

Alena Menšíková, 8.A

Náš rodný kraj

V našem rodném kraji
pořád se tu staví.

Domy, zámky, kostely,
chodíme tu do školy.

Bruslení nás hodně baví,
občas zajdem na plavání.

Moravský kras navštěvujeme
a jeskyně objevujeme.

V jeskyních jsou netopýři,
co prach kolem sebe víří.

Na bowling se vypravíme,
s úsměvem pak odcházíme.

Tak se loučíme teď s vámi,
pořád šťastni v našem kraji.

Veronika Blažková a Kateřina Sedláková, 8.A

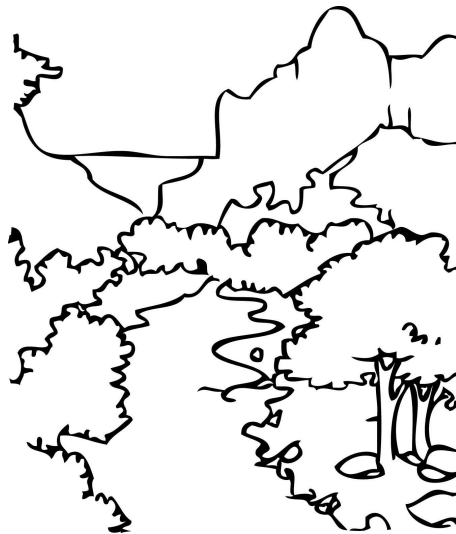
Můj rodný kraj

Můj rodný kraj
jmenuje se Blansko.
Je to nádherný ráj,
je tu úplně všechno.

V našem rodném kraji
každému se dech tají.
Blansko není žádná díra,
je tu křesťanská víra.

Je tu Moravský kras,
kde rozléhá se hlas.
Je opravdu nádherný,
stromy jsou tam barevný.

Martin Jetelina a Tadeáš Toman, 8.A

Kraj

Náš velký kraj
je bohatý ráj.

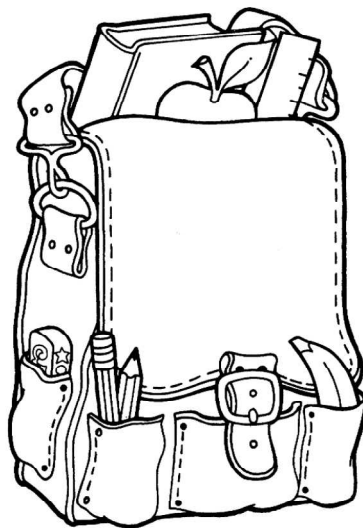
Máme tady školu,
učíme se v ní spolu.

Učíme se psát,
nemůžeme si hrát.

Učení nás nebaví,
ale občas nás i zabaví.

Máme se rádi,
všichni jsme kamarádi.

Žaneta Kuchařová a Zuzana Večeřová, 6.A

Náš rodný kraj

Blanensko je náš rodný kraj,
máme se tu rádi,
je to tu opravdu ráj,
jsme tu všichni kamarádi.

Nedaleko Blanska je Macocha,
to obrovská je propast,
jezdí na ni lanovka,
není to žádná past.

Moravský kras tu máme taky,
to jsou krásné jeskyně,
v nich rostou krásné krápníky,
dívat se na ně chodíme.

O zámek tu není nouze,
v Blansku jeden máme,
co bych ale vytkl pouze,
prohlídky v něm nemáme.

Kostel svatého Martina
je na Starém Blansku,
zvoní, když je celá hodina,
a má zdobenou věžičku.

Tento popis končí,
snad teď každý jásá,
snad se vám Blanensko líbí
a zavítá k nám vaše země ráda.

Marek Drašar, Martin Klimeš, 8.A

Jak vznikl vor

Je tomu už velmi dávno, když se nad jednou indiánskou vesničkou v Amazonii začalo schylovat k bouřce. Protože pro obyvatele největšího deštného lesa na Zemi je každodenní přeháňka více než obvyklá, nikdo bouřící obloze nevěnoval větší pozornost. Teprve až se hladina Amazonky začala nebezpečně zvedat a postupně zaplavovat indiánské chýše, kmen Ramonů zjistil, že něco není v pořádku. Blesky protínaly oblohu a jeden z nich zabloudil k vysokému týku. Bezládný kmen se se žbluňknutím zřítíl do vody.

Indiánské maminky braly svoje děti pryč od té spouště, ale jeden malý chlapec jménem Li zakopl o převrnutou misku a jeho maminka Kar, ověšená svými mladšími dětmi, ho neudržela. Li uměl plavat, ale byl tak vyděšený, že kolem sebe jen mával rukama. Kar se pro svého syna natahovala, ale její ostatní děti ji táhly pryč od vody, do bezpečí.

„Pomozte mu někdo!“ křičela zoufale. Nikdo ji však v hučení vody a praskání padajících stromů neslyšel. Li se stále vzdaloval od břehu, ale vtom ho do mávající ruky udeřila týková větev vedoucí z obrovského plujícího kmene. Neváhal a pevně se jí chytil.

Padající déšť stále neúprosněji zvedal hladinu řeky.

Jeden z indiánů, Tit, si konečně všiml zoufalé Kar a vrhnul se do vody směrem, kterým ukazovala její roztřesená ruka. Promočený Li se pořád statečně držel poraženého stromu, který pomalu, ale jistě odnášela řeka pryč od vesnice. Tit, který se Liovi vrhl na pomoc, se už přibližoval k plující záchraně. Prudce se po ní ohnal a pevně ji sevřel.

„Všechno bude v pořádku, uvidíš. Teď se mě pevně chyt',“ utišoval Lia a s ním na zádech se snažil překonat tok řeky.

Po vyčerpávajícím boji s Amazonkou, nyní sahající až po střechy chýší, konečně stanuli na břehu. Kar k nim udýchaně přiběhla a objala svého promočeného syna.

„Děkuji,“ s vděčností pohlédla na Tita.

„To je v pořádku,“ usmál se, „teď ale hlavně musíme dál od toho zrádného živlu.“ Kar přikývla a spolu se svými plačícími dětmi a Titem se rychlým krokem vydali zpátky za ostatními vesničany do bezpečí.

Po měsíci, když už byla Amazonka opět klidná a obyvatelé poničené vesnice postupně opravovali to, co zbylo z jejich domů, povídá Tit posmutnělé Kar: „Pamatuješ si ten strom, kterého se Li chytil, aby se nepotopil?“

„Ano. Proč?“

„Hm...I když jsme se ho oba chytili, nepotopil se. Zřejmě by unesl i těžší váhu a pořád by zůstal nad vodou,“ přemýšlel Tit.

„Což znamená...?“

„Znamená to, že kdybychom spojili víc klád dohromady, dalo by se to použít na přepravu přes Amazonku. Co na to říkáš?“

„Myslím, že to není špatný nápad. Když seženeš pár mužů na pokácení stromů a já se domluví s kamarádkami a obstaráme nějaké liány na jejich svázání, mohlo by to fungovat,“ navrhla Kar.

„Dobře, jsme domluveni. Tak teď do práce.“

Hned příští den měli muži pár stromů pokácených a zbavených větví a ženy jim je pomohly pevně svázat liánami. Když byl výtvar hotový, jeden mladík navrhl: „Budeme tomu říkat vor.“

„Proč vor?“ zeptal se ho Tit.

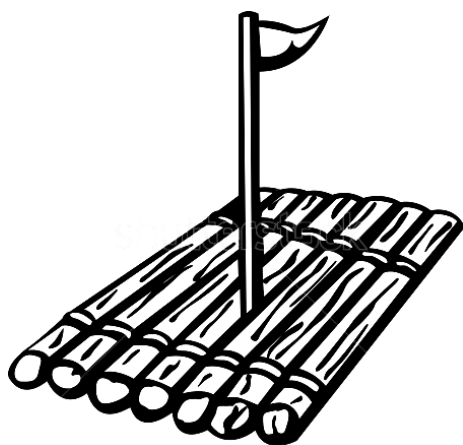
„Vynález od Ramonů, zkráceně vor,“ zasmál se mladík.

„Dobrá, tak tedy pojďme náš vor vyzkoušet,“ rozhodl Tit a pokynul skupince mužů, aby mu pomohli vor zvednout a posunout k vodě. Když byla polovina voru na hladině a polovina na břehu, pár mužů na něj naskočilo a jeden z nich ho odstrčil od břehu. Vor se svou posádkou začal pomalu odplouvat.

„Hurá, funguje to!“ vykřikl mladík a skočil do vody. „Měli bychom si to nechat patentovat!“

„Co znamená patentovat?“ podivili se ostatní muži na voru.

„Nevím, právě jsem vymyslel druhé nové slovo!“ vykřikl vítězoslavně a všichni se rozesmáli.

Michaela Krupová, 7.A

PŘÍRODNÍ LYRIKA

Je zima,
jdu domů městem bílým.
Na nebi hvězdy září.

Filip Ruda, 9.

Cítím vůni květin.
Svět krásný
jako bílá kopretina.

Sabina Mikulášková, 9.

Červené tenisky.
Viděly jsme už kus světa,
spolu navždy.

Sabina Stloukalová, 9.

Když ho potkám,
srdce se mi rozbuší
a hlava netuší.

Eliška Tran, 9.

V máji
zahrada krásně voní,
to něžné růžové stromy.

Jiří Formánek, 9.

Ze stromů padají žluté listy,
podzim je tu,
to je jistý.

Lenka Täuberová, 9.

Život je válka.
Láska, nenávisť, strach i hněv.
Tak už bojuj!

Pavčina Peřinová, 9.

Moje pastelky

My, Moničiny pastelky, tiše ležíme na dřevěném pracovním stole a trpělivě čekáme, až nás majitelka vytáhne z temné plechové krabice a vytvoří za naší pomoci další z mnoha nádherných obrázků. Vlastně jiného než mlčení neznáme. Náš výrobce nás odsoudil k věčné nemotě, neboť nám ve svých nekonečných možnostech nepřidal ústa ani hlasivky, které by nám umožňovaly vést rozhovory se svými lidskými přáteli. Proto se nikdo nedozví, jaké vlastně jsme, dokonce ani to, že v nás dříme skrytý život.

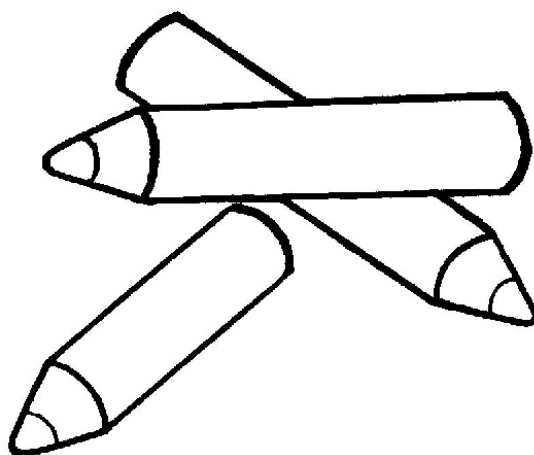
Kdybychom však dostaly nějakým zázrakem možnost třeba alespoň na 5 minut promlouvat k lidem, vyprávěly bychom každému poutníkovi, který by se zastavil u našeho stolu, všechno o svém životě a moudrosti. Líčily bychom, jak jsme každý den až do pozdních odpoledních hodin zavřeny pod plechovým víkem temné černé krabice a radujeme se z každé molekuly kyslíku, která k nám přes pevné zavírání pronikne. Zmínily bychom také to, že tma, stísněný prostor a zkažený vzduch není zdaleka to nejhorší. Mnohem strašnější je představa, že už nikdy nespátříme naši majitelku, její úsměv na tváři, rozevláté pocuchané vlasy a hnědé oči, které se vždy rozzáří, když nás uvidí. Nikdy nezapomeneme na ten úžasný nádherný výraz v jejím obličejí v ten moment, kdy nás nalezla v jednom z vánočních dárků pod zeleným stromečkem. Již v tu chvíli jsme věděly, jaké máme štěstí, že budeme celý zbytek života trávit právě s ní. Myšlenka na to, že by se jednoho dne nemusela ukázat nad otevřenou plechovou krabicí, nebo že by nás mohla nechat samotné na pospas okolnímu světu, je tak hrozná, až se nám z toho dělá smutno. Ovšem kvůli naší majitelce to dlouhé vyčkávání v tmavé bedně vždycky vydržíme a za příchodu pozdního odpoledne na nás čeká sladká odměna. Dívčina ruka, která sáhne do středu našich barviček a vybere si mezi nimi jednu z nás, za jejíž pomoci začne tvořit jeden z mnoha krásných obrazů. Potom se společně s ní dostáváme do světa snů a brouzdáme jeho nekonečnými uličkami. Ona patří mezi tu nepatrnou hrstku lidí, která ještě nezapomněla, jak správně snít. Pro většinu obyvatel této planety se jedná pouze o noční záležitost, přicházející náhle a nečekaně. To naše majitelka sní zcela vědomě a my máme tu jedinečnou možnost jí v jejích výletech mimo hmotný svět napomáhat. Kolikpak pastelek se snad může vydávat na tak zázračná místa jako my?

Po několika hodinách se společně vrátíme do dnešní reality a dívka nás opět schová v našem pozemském domově. Pronese pár milých slůvek na rozloučenou a ponechá nás opět v toužebném očekávání na další den. Tam venku za zdmi majitelčina domu se mezitím

mění tvář krajiny, kterou známe pouze z vyprávění. V místnosti se rozlévá tma a my se ukládáme stejně jako ostatní k nočnímu spánku.

Tohle všechno a mnoho dalšího bychom povyprávěly lidem, kdybychom směly dostat příležitost, která se nám ovšem nikdy nenaskytne. Přesto však nezůstáváme úplně němé. Můžeme ke světu promlouvat prostřednictvím Moniky a jejích úžasných výkresů, neboť při kreslení se z nás dvou zcela rozličných tvorů stává jedna jediná bytost. Avšak šifry ukryté v jejích kresbách dokáží rozluštit pouze někteří a bohužel jich zrovna pozhnaně není. A tak nám nezbývá nic jiného, než tajně doufat, že budou naše slova někdy rozluštěna, protože by to znamenalo příchod jiného světa a života naplněných snů a lásky, po kterém touží každý tvor na této planetě.

Monika Malachová, 7.A

Seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

<i>Blažková Veronika</i>	15
<i>Drašar Marek</i>	18
<i>Formánek Jiří</i>	21
<i>Hrubošová Michaela</i>	3
<i>Jetelina Martin</i>	16
<i>Klimeš Martin</i>	18
<i>Krupová Michaela</i>	2, 6, 12 - 13, 19 - 20
<i>Kuchařová Žaneta</i>	17
<i>Leník Jan</i>	4
<i>Malachová Monika</i>	10 - 11, 23 - 24
<i>Menšíková Alena</i>	14
<i>Mikulášková Sabina</i>	21
<i>Peřinová Pavlína</i>	21
<i>Ruda Filip</i>	21
<i>Řičánek Dominik</i>	5
<i>Sedláková Kateřina</i>	15
<i>Stloukalová Sabina</i>	21
<i>Štrajtová Gabriela</i>	7, 8, 9
<i>Täuberová Lenka</i>	22
<i>Toman Tadeáš</i>	16
<i>Tran Eliška</i>	22
<i>Večeřová Zuzana</i>	17

Zdroje obrázků:

- *Obrázek na straně 2:*
http://www.stockphotopro.com/photo_of/shell/568986VBZ/_moon_shell_nautilus
(20.4.2012)
- *Obrázek na straně 3:*
<http://coloringinpages.com/page.php?a=Mothers%20Day%20Coloring%20in%20Pages&b=mothers-day-coloring-in-pages-1.gif> (22.6.2012)
- *Obrázek na straně 5:*
<http://www.rexo.cz/omalovanky/detail/Hriby902> (22.6.2012)
- *Obrázek na straně 11:*
<http://wwwcdn.net/ev/assets/images/vectors/afbig/winter-cloud-snow-flake-clip-art.jpg>
(12.6.2012)
- *Obrázek na straně 15:*
http://www.onlineomalovanky.cz/omalov%C3%A1nka-ulice-m%C4%9Bsta-nebo-mal%C3%A9-m%C4%9Bsto_7893.html (22.6.2012)
- *Obrázek na straně 15:*
<http://www.handipoints.com/coloring-pages/fun-facts/us-national-parks/zion-national-park.html>(22.6.2012)
- *Obrázek na straně 17:*
<http://www.omalovankyonline.cz/wp-content/gallery/Skola/skolni-taska.gif> (22.6.2012)
- *Obrázek na straně 20:*
<http://www.shutterstock.com/pic-29911858/stock-photo-raft-wooden-log-ship.html>
(22.6.2012)
- *Obrázek na straně 21:*
http://cz.123rf.com/photo_7926113_a-erna-tenisky-na-a-eda-m-pozada--obra-zek.html
(22.6.2012)
- *Obrázek na straně 24:*
<http://www.mcberuska.cz/kukatko/omalovanky/~tisk/pastelky.jpg.html> (25.6.2012)
- *Obrázek na straně 25:*
<http://www.free-teacher-worksheets.com/support-files/book-coloring-pages-3.pdf>
(25.6.2012)

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2011/2012. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk.rok 2011/2012)

Burgetová Radomíra, PhDr.

Ocetková Petra, Mgr.

Opletalová Ilona, Mgr.

Panáčková Věra, Mgr.

Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS